

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

12. detsember 2013*

Apellatsioonkaebus — Ühenduse kaubamärk — Sõnalist osa „BASKAYA” sisaldav kujutismärk — Vastulause — Kahepoolne konventsioon — Kolmanda riigi territoorium — Tegeliku kasutamise mõiste

Kohtuasjas C-445/12 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 2. oktoobril 2012 esitatud apellatsioonkaebus,

Rivella International AG, asukoht Rothrist (Šveits), esindaja: *Rechtsanwalt C. Spintig*,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teised menetlusosalised:

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindaja: G. Schneider,

kostja esimeses astmes,

Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas, asukoht Grosseto (Itaalia),

menetlusse astuja esimeses astmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president A. Tizzano, kohtunikud A. Borg Barthet, E. Levits (ettekandja), M. Berger ja S. Rodin,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: ametnik A. Impellizzeri,

arvestades kirjalikus menetluses ja 16. oktoobri 2013. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

- 1 Apellatsioonkaebuses palub Rivella International AG tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 12. juuli 2012. aasta otsuse kohtuasjas T-170/11: Rivella International vs. Siseturu Ühtlustamise Amet – Baskaya di Baskaya Alim (BASKAYA) (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”), millega kohus jättis rahuldamata hageja kaebuse Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet”) neljanda apellatsioonikoja 10. aprilli 2011. aasta otsuse (asi R 534/2010-4) peale, mis käsitleb apellandi ja Baskaya di Baskaya Alim e C. Sasi vahelist vastulausementlust (edaspidi „vaidlusalune otsus”).

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Määrus (EÜ) nr 207/2009

- 2 Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määruse (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1) artikli 8 lõige 2 sätestab:

„Lõike 1 kohaldamisel tähendab „varasem kaubamärk” järgmist:

- a) järgmisi kaubamärke, mille registreerimise taotluse kuupäev on varasem ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse kuupäevast, arvestades võimaluse korral nende kaubamärkidega seotud prioriteete:
- i) ühenduse kaubamärgid;
 - ii) kaubamärgid, mis on registreeritud liikmesriikides või Belgia, Madalmaade ja Luksemburgi puhul Beneluxi intellektuaalomandi büroos;
 - iii) kaubamärgid, mis on registreeritud liikmesriigis kehtivate rahvusvaheliste kokkulepete alusel;
 - iv) kaubamärgid, mis on registreeritud ühenduses kehtivate rahvusvaheliste kokkulepete alusel;

[...]”

- 3 Määruse nr 207/2009 artikkel 42 käsitleb vastulause menetlemist ühtlustamisametis. See on sõnastatud järgmiselt:

„[...]”

2. Taotleja nõudmisel peab vastulause esitanud varasema ühenduse kaubamärgi omanik tõendama, et varasemat ühenduse kaubamärki on ühenduses tegelikult kasutatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, viie aasta jooksul enne ühenduse kaubamärgi taotluse avaldamist ning et see on vastulause aluseks või et mittekasutamine on õigustatud, tingimusel et varasem ühenduse kaubamärk on selleks kuupäevaks olnud registreeritud vähemalt viis aastat. Selliste tõendite puudumise korral lükatakse vastulause tagasi. Kui varasemat ühenduse kaubamärki on kasutatud vaid osa kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, loetakse see vastulause menetlemisel ainult nende kaupade või teenuste jaoks registreerituks.

3. Lõiget 2 kohaldatakse ka artikli 8 lõike 2 punktis a osutatud varasemate siseriiklike kaubamärkide suhtes, asendades kasutuse ühenduses kasutusega liikmesriigis, kus varasem kaubamärk on kaitstud.

[...]"

- 4 Määruse artikkel 160, mis puudutab rahvusvaheliselt registreeritud kaubamärgi kasutamist, sätestab:

„Artikli 15 lõike 1, artikli 42 lõike 2, artikli 51 lõike 1 punkti a ja artikli 57 lõike 2 kohaldamisel asendab artikli 152 lõike 2 kohane avaldamiskuupäev registreerimiskuupäeva, kui määratakse kindlaks kuupäev, millest alates märk, mis tuleb registreerida Euroopa Ühendust nimetava rahvusvaheline registreeringuna, tuleb ühenduses tegelikult kasutusele võtta.”

Direktiiv 2008/95/EÜ

- 5 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta direktiivi 2008/95/EÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (kodifitseeritud versioon) (ELT L 299, lk 25) artikli 10 lõikes 1 on sätestatud:

„Kui omanik ei ole viie aasta jooksul pärast registreerimismenetluse lõpetamise kuupäeva liikmesriigis kaubamärki tegelikult kasutusele võtnud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, või kui selle kasutamine on olnud katkematu viieaastase ajavahemiku jooksul peatatud, siis rakendatakse kaubamärgi suhtes käesoleva direktiiviga ette nähtud karistusi, välja arvatud juhul, kui kasutamatajätmisel on mõistlikud põhjused.”

Madridi kokkulepe

- 6 14. aprilli 1891. aasta kaubamärkide rahvusvahelist registreerimist käsitlev Madridi kokkulepe (edaspidi „Madridi kokkulepe”), muudetud, näeb artikli 4 lõikes 1 ette:

„Registreerimisest alates [...] on kaubamärgi kaitse igas kokkuleppega ühinenud riigis samaväärne vahetult selles riigis registreeritud kaubamärgi omaga. [...]”

1892. aasta konventsioon

- 7 13. aprillil 1892 Berliinis allkirjastatud Šveitsi ja Saksamaa patentide, disainilahenduste ja kaubamärkide vastastikuse kaitse konventsiooni (edaspidi „1892. aasta konventsioon”) artiklis 5 on märgitud, et kahjulikud tagajärjed, mis konventsiooniosaliste seaduste kohaselt kaasnevad sellega, kui kaubanime või kaubamärki ei ole ette nähtud tähtaja jooksul kasutatud, sellise olukorraga ei kaasne, kui kasutamine on leidnud aset konventsioonipartneri territooriumil.

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

- 8 Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas esitas 25. oktoobril 2007 ühtlustamisametile nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) alusel ühenduse kaubamärgi taotluse.

- 9 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on järgmine kujutismärk:

- 10 Kaubad, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 29, 30 ja 32 ning vastavad neis klassides järgmisele kirjeldusele:
- klass 29: „liha, kala, linnuliha ja ulukiliha; lihaekstraktid; konservitud, külmutatud, kuivatatud ja küpsetatud puuvili ja köögivili; tarretised, keedised, kompotid; munad, piim ja piimatooted; toiduõlid ja toidurasvad”;
 - klass 30: „kohv, tee, kakao, suhkur, riis, tapiokk ja saago kohvi aseained; jahu ja muud teraviljasaadused, leib, sai, kondiitritooted ja maiustused, jäätis; mesi, siirup; pärm, küpsetuspulber; sool, sinep; äädikas, vürtsikastmed; vürtsid; jää”;
 - klass 32: „õlu; mineraal- ja gaseerveresi ning muud alkoholivabad joogid; puuviljajoogid ja puuviljamahlad; siirupid ja teised joogivalmistusained”.
- 11 Ühenduse kaubamärgi taotlus avaldati 31. märtsi 2008. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* nr 13/2008.
- 12 Apellant esitas 30. juunil 2008 määruse nr 40/94 artikli 42 [nüüd määruse nr 207/2009 artikkel 41] alusel taotletava kaubamärgi registreerimisele vastulause, toetudes segiajamise tõenäosusele määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b [nüüd määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkt b] mõttes.
- 13 Vastulause tugines varasemale rahvusvahelisele kujutismärgile, mis on 30. juunil 1992 registreeritud numbri 470542 all – kusjuures seda registreeringut on pikendatud 30. juunini 2012 ning see kehtib Saksamaal, Hispaanias, Prantsusmaal, Itaalias, Austrias ja Beneluxi riikides – järgmistele Nizza kokkuleppe klassi 32 kuuluvatele kaupadele: „õlu, hele õlu, tume õlu; mineraal- ja gaseerveresi ning muud alkoholivabad joogid; siirupid ja teised joogivalmistusained”. Nimetatud kaubamärk on järgmine:

- 14 Kui apellandil paluti esitada tõendid varasema kaubamärgi kasutamise kohta, täpsustas ta 31. märtsil 2009, et jääb vastulause juurde üksnes seoses rahvusvahelise registreeringu kehtivusalaga Saksamaal, ja esitas tõendina mitu dokumenti asjaomase kaubamärgi Šveitsis kasutamise kohta. Ta viitas sellega seoses 1892. aasta konventsiooni artiklile 5. Selle konventsiooni kohaselt on kaubamärgi kasutamine Šveitsis võrdväärne selle kasutamisega Saksamaal.

- 15 Vastulausete osakond lükkas 8. veebruari 2010. aasta otsusega vastulause tagasi, sest puudusid tõendid varasema kaubamärgi kasutamise kohta. Ta tõdes, et esitatud dokumentide põhjal kasutatakse kaubamärki, millele vastulause põhjenduseks tuginetakse, vaid Šveitsis, ning keeldus kohaldamast 1892. aasta konventsiooni.
- 16 Apellant esitas 7. aprillil 2010 ühtlustamisametile vastulausete osakonna otsuse peale kaebuse.
- 17 Ühtlustamisameti neljas apellatsioonikoda jättis kaebuse vaidlusaluse otsusega rahuldamata põhjusel, et tõendid selle varasema kaubamärgi kasutamise kohta, millele vastulause põhjenduseks tugineti, puudutasid ainult Šveitsi Konföderatsiooni. Ta leidis, et ainus asjakohane õiguslik raamistik tuleneb määrusest nr 207/2009 ning täpsemalt selle artikli 42 lõigetest 2 ja 3, mille kohaselt peab varasemat kaubamärki olema liikmesriigis, kus see on kaitstud, tegelikult kasutatud.

Üldkohtu menetlus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 18 Apellant esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 17. mail 2011.
- 19 Oma hagi toetuseks esitas ta ainsa määruse nr 207/2009 artikli 42 lõigete 2 ja 3 rikkumist puudutava väite.
- 20 Eelkõige märkis apellant seda, et kuna 1892. aasta konventsiooni artikli 5 lõike 1 kohaselt on kaubamärgi kasutamine Saksamaal tõendatud, kui seda kaubamärki on Šveitsis kasutatud, siis ei pea ta varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist Saksamaal tõendama.
- 21 Esiteks uuris Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 22–36, millisel territooriumil tuleb varasema kaubamärgi kasutamist tõendada.
- 22 Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 26, et „ühenduse kaubamärgi registreerimise taotlusele esitatud vastulause väidete põhjenduseks esitatud tõendeid ja kaubamärkide kasutamise territooriumi puudutavaid küsimusi reguleerivad määruse nr 207/2009 asjakohased sätted”, liikmesriikide siseriiklikust õigusest sõltumata. Ta täpsustas otsuse punktis 27 siinkohal, et see, kui ühenduse vastulausemenetluses viidatud varasem kaubamärk on siseriiklik või rahvusvaheline, ei muuda sellele varasemale kaubamärgile kohaldatavat siseriiklikku õigust asjakohaseks.
- 23 Üldkohus nentis niisiis, et kuigi kaubamärkide registreerimise menetlusi reguleerib iga liikmesriigi siseriiklik õigus, ei kehti nimetatud selle territooriumi kindlaksmääramise kohta, mille osas tuleb varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist tõendada, vaid seda küsimust reguleerivad liidu õiguse normid.
- 24 Peale selle märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36, et kuigi teatavatel juhtudel võib siseriiklik õigus olla kohaldatav, on määruses nr 207/2009 nähtud ette, et kaubamärkide kaitse siseriiklikud ja ühenduse süsteemid eksisteerivad koos.
- 25 Teiseks märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 37–40, et isegi varasema rahvusvahelise kaubamärgi puhul võib tegeliku kasutamise tõendamise nõue tuleneda määruse nr 207/2009 artikli 42 lõikest 2, kuivõrd selline kaubamärk on siseriikliku kaubamärgiga samastatav.
- 26 Neil asjaoludel jättis Üldkohus apellandi tühistamishagi rahuldamata.

Poolte nõuded

- 27 Apellatsioonkaebuses palub apellant Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsuse, saata kohtuasi tagasi Üldkohtule ja mõista ühtlustamisametilt välja kohtukulud, sealhulgas esimese kohtuastme kohtukulud.
- 28 Ühtlustamisamet palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebuse rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

- 29 Oma apellatsioonkaebuse toetuseks esitab apellant üheainsa väite määruse nr 207/2009 artikli 42 lõigete 2 ja 3 rikkumise kohta. Väide koosneb kolmest osast.

Ainsa väite esimene osa

Poolte argumendid

- 30 Apellant leiab, et määruse nr 207/2009 artikli 42 lõiked 2 ja 3 ei ole kohaldatavad kaubamärkidele, mis on registreeritud liikmesriigis kehtivate rahvusvaheliste kokkulepete alusel.
- 31 Nimetatud artikli sõnastusele tuginedes väidab apellant, et see puudutab otsesõnu vaid „varasemaid ühenduse kaubamärke” ning „varasemaid siseriiklikke kaubamärke”, mitte muid selle määruse artikli 8 lõikes 2 nimetatud juhtusid, kuivõrd selles sättes käsitletakse „varasemaid kaubamärke” laiemalt. Nii kuulub varasem kaubamärk, mis on taotletava kaubamärgiga vastuolus, selle artikli 8 lõike 2 punkti a reguleerimisalasse.
- 32 Kuna varasemal kaubamärgil on rahvusvaheline registreering, eksis Üldkohus, kui nõudis apellandilt selle Saksamaal kasutamise tõendamist.
- 33 Ühtlustamisamet rõhutab, et määruse nr 207/2009 artikli 160 alusel on kasutamise kohustus, nagu see tuleneb asjaomase määruse artiklist 42, otsesõnu ette nähtud Euroopa Ühendust nimetavate rahvusvaheliste registreeringute suhtes.

Euroopa Kohtu hinnang

- 34 Ainsa väite esimeses osas leiab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui kohaldas määruse nr 207/2009 artikli 42 lõigetes 2 ja 3 ette nähtud tegeliku kasutamise kriteeriumi apellandile kuuluvale varasemale kaubamärgile, olgugi et tegemist on rahvusvahelise kaubamärgiga, mis ei kuulu selle sätte kohaldamisalasse.
- 35 Esiteks tuleb märkida, et määruse nr 207/2009 artikli 42 sõnastuse kohaselt on selle artikli lõige 2 kohaldatav varasematele ühenduse kaubamärkidele, samas kui lõige 3 puudutab varasemaid siseriiklikke kaubamärke.
- 36 Tuleb samuti märkida, et need kaks lõiget ei erista siseriiklikke kaubamärke rahvusvahelistest kaubamärkidest.
- 37 Siiski tuleb määruse nr 207/2009 artikli 42 lõikes 3 nimetatud „varasemaid siseriiklikke kaubamärke” käsitada nii, et need on kaubamärgid, mis kehtivad liikmesriigis, sõltumata nende registreeringust siseriiklikul või rahvusvahelisel tasandil.

- 38 Nimetatud artikli lõige 3 näeb ette, et selle eeskirjad on kohaldatavad määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 2 punktis a nimetatud „varasematele siseriiklikele kaubamärkidele”, ilma et selles oleks eristatud kõnealusel sättes nimetatud nelja „varasema kaubamärgi” liiki, mille hulka kuuluvad ka kaubamärgid, mis on registreeritud liikmesriigis kehtivate rahvusvaheliste kokkulepete alusel.
- 39 Siiski soovitakse määruse nr 207/2009 artikli 42 lõikega 3 üksnes kohaldada nõuet – et varasemat ühenduse kaubamärgi peab olema ühenduse territooriumil kohaldatud, nagu see tuleneb määruse artikli 42 lõikest 2 – varasematele siseriiklikele kaubamärkidele, mille kohta on täpsustatud, et neid peab olema kasutatud liikmesriigi territooriumil.
- 40 Teiseks välditakse hageja tõlgenduse kohaselt, mille tulemusel välistatakse kasutamise peamise nõude kohaldamisalast rahvusvahelised kaubamärgid, kaitsekorda, millesse kuuluvad määruse nr 207/2009 artikli 42 lõiked 2 ja 3 ning nende sätete kasulik mõju. Ühelt poolt tuleb rõhutada, et määruse põhjenduses 10, milles osutatakse varasema kaubamärgi eesõiguse põhimõttele, ei tehta vastulause aluseks oleva kaubamärgi liigi osas vahet. Teiselt poolt tuleneb see määruse nr 207/2009 artiklist 160, mille alusel peab registreerimiskuupäeva kindlakstegemise raames olema rahvusvaheline kaubamärk, millele vastulause tugineb, kasutusele võetud.
- 41 Sisuliselt on tegemist sellega, mida Üldkohus rõhutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38, nimelt on Madridi kokkuleppe artikli 4 lõikes 1 ning Madridi kokkuleppe protokollis artikli 4 lõike 1 punktis a sätestatud, et kaubamärk saab igalt asjaomaselt lepinguosaliselt samasuguse kaitse nagu siis, kui kaubamärk oleks esitatud otse lepinguosalise ametile.
- 42 Seetõttu kehtib nende sätete alusel „kaubamärkidele, mis on registreeritud liikmesriigis kehtivate rahvusvaheliste kokkulepete alusel” määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 2 punkti a alapunkti iii tähenduses sama kord kui määruse artikli 8 lõike 2 punkti a alapunktis ii osutatud „kaubamärkidele, mis on registreeritud liikmesriikides”.
- 43 Niisiis ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui kohaldas määruse nr 207/2009 artikli 42 lõiget 3 apellandile kuuluvale kaubamärgile.
- 44 Seega ei saa apellant väita, et Üldkohtu vaidlustatud kohtuotsuse punktides 33 ja 38 esitatud põhjendus on vastuoluline. Kui Üldkohus rõhutab otsuse punktis 33 sisuliselt, et tegeliku kasutamise mõiste on ühenduse kaubamärgi taotluse menetluse raames ühtlustatud, viitab ta selle otsuse punktis 38 rahvusvahelise kaubamärgi kehtivusele liikmesriigi territooriumil.
- 45 Järelikult tuleb ainsa väite esimene osa põhjendamatusel tõttu tagasi lükata.

Ainsa väite teine osa

Poolte argumendid

- 46 Apellant leiab oma ainsa väite teises osas, et vastupidi Üldkohtu otsusele reguleerib siseriiklikul tasandil registreeritud kaubamärgi „territoriaalse kehtivuse” küsimust üksnes siseriiklik õigus. Nii on see muu seas siseriiklike kaubamärkide puhul, mille rahvusvaheline registreering on liikmesriigis kehtiv.
- 47 Ühtlustamisamet leiab, et varasema kaubamärgi kasutamise mõistet tuleb tõlgendada ühetaoliselt määruse nr 207/2009 raames, mis reguleerib asjaomast kasutamist ning territooriumi, millel kasutamine peab olema tõendatud, ammendavalt. Kuigi 1892. aasta konventsiooniga võivad kaasned tagajärjed Saksa kaubamärgiõigusele, puudub sellel mõju ühenduse kaubamärgikorra suhtes.

Euroopa Kohtu hinnang

- 48 Kõigepealt tuleb meenutada, et ühenduse kaubamärgikord on autonoomne süsteem, mis koosneb normide kogumist ja taotleb sellele ainuomaseid eesmärke, ning selle kohaldamine on sõltumatu mis tahes siseriiklikust süsteemist (vt 22. märtsi 2012. aasta otsus kohtuasjas C-190/10: Génesis, punkt 36, ja 27. juuni 2013. aasta otsus kohtuasjas C-320/12: Malaysia Dairy Industries, punkt 33).
- 49 Selles osas ei saa apellant seada kahtluse alla juhiseid, mida Üldkohus võttis aluseks Euroopa Kohtu 13. septembri 2007. aasta otsusest C-234/06 P: Il Ponte Finanziara vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (EKL 2007, lk I-7333) kaubamärgi kasutamise mõiste kohta. Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 34 meenutas, sedastas Euroopa Kohus selles asjas, et siseriiklikus õiguses tuntud „kaitsev kaubamärk”, mille kohaselt on varasem kaubamärk siseriikliku õiguse alusel kaitstud, olgugi et selle kasutamine ei ole tõendatud, ei saa ühenduse kaubamärgi registreerimist takistada.
- 50 See oleks teistmoodi vaid juhul, kui ühenduse kaubamärgi eeskirjades ei oleks kaubamärgi kasutamise mõiste ühtlustatud.
- 51 Direktiivi 2008/95 artikli 10 lõige 1, mille eesmärk on ühtlustada siseriiklikud kaubamärgiõigusnormid, näeb ette, et kui omanik ei ole kaubamärki teatava tähtaja jooksul asjaomases liikmesriigis tegelikult kasutusele võtnud, rakendatakse kaubamärgi suhtes direktiivis ette nähtud sanktsioone, mh kehtetuks tunnistamine.
- 52 Seetõttu ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui sedastas, et ühenduse kaubamärgi liidu territooriumil kasutamise mõiste on ainuüksi liidu õigusega ammendavalt reguleeritud.
- 53 Järelikult tuleb ainsa väite teine osa põhjendamatusesse tõttu tagasi lükata.

Ainsa väite kolmas osa

Poolte argumendid

- 54 Apellandi sõnul võib asjaolu, et taotletava kaubamärgi kasutamine võib Saksamaa territooriumil olla 1892. aasta konventsiooni alusel keelatud, mõjutada ühenduse kaubamärgi ühtsust. Kui tunnistada, et ühenduse kaubamärgi ühtsuse põhimõttel on erandeid, siis peavad need erandid olema määruses nr 207/2009 sõnaselgelt ette nähtud, nagu määruse põhjendusest 3 tuleneb.
- 55 Ühtlustamisamet viitab määruse artiklitele 111 ja 165 ning rõhutab, et ühenduse kaubamärgi ühtsuse põhimõtte ei ole absoluutne.

Euroopa Kohtu hinnang

- 56 Tuleb meenutada, et kaubamärgi ühtsuse põhimõtte suhtes on määruses nr 207/2009 ette nähtud erandeid.
- 57 Määruse artikli 111 lõige 1 võimaldab ainult teatavas kohas kehtiva varasema õiguse omanikul avaldada vastuseisu ühenduse kaubamärgi kasutamisele territooriumil, kus tema õigus on kaitstud sel määral, kui seda võimaldab asjaomase liikmesriigi õigus.
- 58 Seetõttu sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36 õigesti, et kaubamärgi ühtsuse põhimõtte ei ole absoluutne.

- 59 Sellest tuleneb, et ainsa väite kolmas osa ei ole põhjendatud ning seetõttu tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 60 Vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna ühtlustamisamet on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Rivella International AG on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista Rivella International AG-lt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Rivella International AG-lt.**

Allkirjad